

- Det er vigtigt, at vi erkender, at dyr er levende væsener, der kan føle smerte, opleve glæde, have frygt og være bange. Dyr kan lide på samme måder som mennesker, skriver Ole Münster.

Af Ole Münster

Dansk Folkeparti fremsatte for et år siden et beslutningsforslag, der lagde op til en kulegravning af dyreværnslovgivningen. Andre partier fremsatte også forslag om bedre dyrevelfærd.

Det førte til, at regeringen fremlagde en handlingsplan for bedre dyrevelfærd. Handlingsplanen indeholder en række konkrete initiativer. Indtil videre må det dog konstateres, at det blot er blevet et juridisk skoleridt, og det er begrænset hvor mange dyr, der har fået det bedre. Lovgivningen om eksotiske dyr giver eksempelvis ikke håb for de utallige fugle, der dør, før de når Danmarks grænser. Forsøgskaninerne må se langt efter at få bure, hvor de kan søge efter føde, rejse sig op, gemme sig og være sammen med artsfæller.

Nu et år efter er der grund til at stoppe op og vende tilbage til Dansk Folkepartis forslag om en kulegravning af dyreværnsloven. Men hvis det ikke blot skal blive endnu et juridisk skoleridt, kræver det meget præcise retningslinier for kulegravningen.

Når man ser på, hvordan dyr bliver behandlet i dag, så er konklusionen, at dyreværnsloven gør det lovligt at tilsidesætte dyrs behov, og den beskytter ikke dyrene.

Loven siger, at dyr skal behandles "omsorgsfuldt", og "dyr skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt..".

Men det er meget vide rammer for denne vurdering. Nogle eksempler kan illustrere det.

Pressede dyr

I dag er søer fikserede, når de er farende og diegivende. Soen kan rejse sig op og lægge sig ned. Det er alt. Den kan ikke selv bestemme, hvornår pattegrisene skal die. Den kan ikke bygge rede og passe sin yngelpleje. Efter 3 uger fravænnedes pattegrisene fra soen. Nu har soen det svineproducenten kalder en "tomgangsperiode". Soen vil nok kalde det en hvileperiode.

Hvileperioden er nu ikke lang, for soen skal være drægtig så hurtigt

Foto: Scampix

Kulegravning af dyreværnsloven med omtanke

som muligt igen. Soen er drægtig i 114 dage. Når de er drægtige, får soen kun 60 procent af, hvad den kan æde. Det gør de, fordi man ved, at den føder flere levendefødte pattegrise, og fordi den bliver bedre i stand til at føde pattegrisene. I løsdriftssystemer fodres drægtige søer ofte ved, at den går ind i en foderautomat for at æde. Hvis soen ikke er ordentlig

beskyttet, når den står i foderautomaten, kan den blive bidt bagi i skamlæberne. Det er et meget ømt sted på en so, og det er ikke svært at forestille sig, hvor ondt det gør. Vi ved ikke hvor mange søer, der bliver bidt i skamlæberne, for der er ikke offentligt tilgængelige tal.

Når soen er sulten hver dag, bliver den stresset. Den udfører unormale

bevægelser som at tygge på og gnide trykken mod f.eks. trugtet og gulvet. Det er alt sammen tegn på, at soen ikke har det godt.

Når soen er helt udtjent efter ca. 3 år, kommer den ofte ud på en lang udmarvende transport. En stor del af søerne køres til tyske slagterier.

Og søerne har endda fået det bedre, men der stadig meget lang vej, før søerne har et anstændigt liv.

Har det skidt

Kyllingerne er fremavlet til at vokse meget hurtigt. En kylling er klar til slagtning efter 38 dage. Den tid arbejder man på til stadighed at gøre kortere, og nogle avlsselskaber håber på at komme helt ned på 23 dage. Det er klart, at forældredyrene også vokser ekstremt hurtigt, men de skal jo ikke lægtes, men lægge æg.

Derfor begynder man fra kyllingerne 15. dag at sulte dem. De får ikke det, de kan æde. Det fortsætter man med, indtil de begynder at lægge æg. Faktisk får de kun 30 % af, hvad de kan æde. Og hanekyllingerne får kun 50%. Det betyder, at kyllingerne føler en ekstrem sult hele tiden. Det stresser kyllingerne. De drikker overdrevent meget, og de hakker på andre kyllinger, og hvad de ellers har mulighed for at hakke på.

Forældredyrenes stressede situation fører til, at de begynder at plukke fjerene af hinanden. Fjerpilning er forbundet med smerte for de høns, som det går ud over. De får mange steder huden blottet på kroppen. Det øger risikoen for skader på huden, når de andre høner hakker på den, eller hvis hønen støder sig på inventaret.

Fortsat hakken kan ende i åbne sår, og så æder hønsene hele eller dele af de andre høns. Derfor brænder eller skærer man en større eller mindre del af kyllingernes overnæb. Jo mere man hugger af næbbet, desto bedre forebygger det fjerpilningen. Men det gør naturligvis også mere ondt. Og kyllingerne får mindre mulighed for at udføre sin normale hakeadfærd.

Man bliver også nødt til amputere en tå på hver af hanernes fødder. Det sker allerede inden hanerne importeres til Danmark. De mangler altså 2 tæer, når de kommer til Danmark som daggamle kyllinger. Når hanerne ikke har deres tæer, er det klart, at de har svært ved at holde balancen. Men man redder nogle høner!

Også hanernes kam amputeres. Det gør man, fordi hanerne kan komme til skade ved, at kammen hænger fast i inventaret. Hanernes kam bliver heller ikke beskadiget, når haner-

ne viser aggressioner. Man reducerer simpelthen skaderne, når hanerne har deres helt naturlige kampe. Kammen kan også blive for stor og tung for hanen. Når man fjerner kammen, fjerner man en meget vigtig del af hanens kommunikation på samme måde, som når man fjerner en del af grisens hale.

Hanerne får også fjernet sporer, fordi sporerne kan skade hønen under parringen. Sporerne fjernes typisk, når kyllingerne er daggamle. Man fjerner anlægget til sporerne, og derved bliver der en 0,5 mm sårskorpe, der kan fjernes ved let berøring. Når man fjerner sporerne, så undgår hanerne at skade hinanden.

Det er slet ikke usædvanligt, at et af Dyrenes Beskyttelses 15 internater får indleveret små søde killinger, der er blevet sat af i en papkasse på en rastepads!!! Det er ikke til at forstå, at der er nogen, der kan få sig selv til at gøre det. 75 procent af alle henvendelser til foreningens 200 kredsformænd drejer sig om katte, der lider nød. Og hvor kattens ejer

ikke lever op til sit ansvar. Derfor er det vigtigt, at der nu bliver gennemført en lovgivning om katte, som bl.a. indebærer en mærkning og registrering af katte.

Mange andre eksempler kunne være nævnt, f.eks. rævehold og kalve. Men det er altså sådan, vi i dag behandler dyr, som er levende væsener, der kan føle smerte, opleve glæde, have frygt og være bange. Dyr kan sulte og have tørst, og dyrene kan lide på samme måde som mennesker.

En kulegravning af dyreværnsloven skal tage udgangspunkt i dyrenes behov. Den skal give reelle forbedringer for dyrene. Og det skal ikke være et nyt juridisk skoleridt. Inden man sætter en kulegravning af dyreværnslovgivningen igang, skal Folketinget opstille klare krav til kulegravningen i form af præcise kriterier og krav. Det kræver bl.a. en fuldstændig omformulering af dyreværnslovens §§ 1 og 2. En oplagt opgave for Dansk Folkeparti og et flertal i Folketinget.

Gæsten er Ole Münster, Direktør i Dyrenes Beskyttelse. Ole Münster er tidligere leder af henholdsvis Dansk Psykolog Forening og Det Ethiske Råd, og har derudover en halv snes års erfaring med arbejde i miljøministeriet med emner som genteknologi, byøkologi og energi.

Foto: Dyrenes Beskyttelse